

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: לייבל	שם פרטי: ינקו
--------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: לייבל	בלועזית Laybl	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ינקו	בלועזית Yanko	מין: ז / נ תאריך לידה: 12.2.1939
מקום לידה (ישוב, מחוז): מיכאלין	בלועזית Mihalleni	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: אברהם	שם פרטי ושם נעורים של האם: קרנצה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): שם נעורים של האישה:		
מגורים קבוע לפני המלחמה : מיכאלין	בלועזית Mihalleni	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): מיכאלין, דורוהי		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: דורוהי	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? מיכאלין	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: אוסטריה	שנת עליה: 1964	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי במיכאלין, ממש עם פרוץ המלחמה. מיכאלין היא עיירה קטנה ברומניה שהייתה מאוכלסת בעיקר ביהודים. היינו שלושה בנים ושלוש בנות. אבי היה סוחר והייתה לו חנות במיכאלין. הוא גם עבד כנגר. אמא הייתה עקרת בית. אני לא זוכר דבר מהתקופה לפני המלחמה, נולדתי לתוך המלחמה.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

אני לא זוכר הרבה מהמלחמה כי הייתי פעוט, אחרי המלחמה ההורים לא דיברו איתנו הרבה ואנחנו לא כל כך התעניינו כך שאני לא יודע מה קרה בזמן המלחמה אלא רק מעט דברים שאני זוכר. אני זוכר שבשנת 1941 הגיעו אלינו חיילים הביתה ואמרו לנו לעזוב את הכול ולעבור לדורוהוי. דורוהוי הייתה עיירה קטנה קרובה לגבול. אני זוכר שנאלצנו ללכת הרבה ברגל עד שבשלב כלשהו התיישבתי ולא הסכמתי לזוז. הלכנו בשיירות, איש איש וחפציו. מסביבנו היו ילדים רבים. אמי נשאה את אחי הצעיר על הידיים. בדרך לדורוהוי היה נהר גדול, אותו חצינו על גשר גדול. אני זוכר שמי הנהר היו עכורים, זה היה כמה ימים אחרי הגשם. אחרי אותו גשר נעצרתי וסירבתי לזוז. האחיות הגדולות שלי לקחו אותי והרימו אותי על הידיים, אני הייתי אז בן שנתיים. ריכזו אותנו באולם גדול שכנראה היה אולם ספורט, אני לא ממש זוכר. אנשים התיישבו על הרצפה. אמי הוציאה מהציוד שלנו שמיכות כדי שנוכל לישון. אבי ידע לדבר גם גרמנית וגם רוסית ולכן שימש כמתורגמן בין הגרמנים לרוסים. אני חושב שאמי ושלוש אחיותי הלכו במהלך היום לחפש מזון. גרנו באולם במשך זמן רב, למרות שהייתי בן שנתיים אני זוכר זאת. היו מחלות רבות, רבים נפטרו מטיפוס הבטן. אמי הייתה היחידה במשפחה שלא חלתה והיא טיפלה בנו וכך ניצלנו חוץ מאחי הקטן שנפטר מהמחלה. אני זוכר רעב ואת אמא שלי חוסכת מעצמה מזון כדי לתת את המנה שלה לנו, הילדים. אני לא יודע איך, אבל בשלב כלשהו המלחמה הסתיימה שוחררנו וחזרנו הביתה. כל אחד חזר לביתו.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

בסוף המלחמה חזרנו למיכאלין. חלק מהיהודים שהוגלו מהעיירה לא חזרו מהמחנות. במיכאלין נשארנו עד שנת 1949. למדנו שם בבית הספר. התחלתי ללכת לבית הספר בגיל 7. בשנת 1949 עברנו לרומאן, שם גרו שלושה אחים של אבי. נולד לי שם אח נוסף. ברומאן גרנו עד העלייה לישראל. אבא עבד כנגר ובעבודות שונות נוספות. אחת מהעבודות הייתה להביא ירקות ופירות מהכפר לחנויות. ברומאן היו הרבה יהודים. שתי האחיות הגדולות שלי הצטרפו להכשרה ועלו לישראל עם ההכשרה. זה היה אבי ששלח אותן להכשרה. נשארנו אחות נוספת, אח ואני. אנחנו היינו אמורים להצטרף גם להכשרה אבל לא היה דבר וודאי ברומניה, ההכשרה נסגרה ואנחנו נשארנו ברומניה. האחיות שלי נעצרו בקפריסין ונשאר שם שנה ורק אז עלו לישראל. התקופה אחרי המלחמה ברומניה הייתה קשה. הקומוניסטים שלטו. הכול היה מוקצב, הכול היה בתלוישים. לא היינו רעבים אך המבחר היה מצומצם. בשנות ה-50 המצב השתפר מאוד, המצב ברומניה היה טוב יותר. בשנת '54 סיימתי ללמוד ויצאתי לעבוד. חיפשתי מה ללמוד עד שבחרתי ללמוד חשמלאות. הוסמכתי כחשמלאי. למדתי בתיכון ערב ועבדתי במפעל גדול ברומאן. זה היה מפעל צינורות ענקי אחד מהגדולים באירופה. הגשנו בקשות חוזרות ונשנות לעלות לישראל אך סורבנו שוב ושוב. בשנת 1964 אושרה הבקשה שלנו. באותו הזמן עבדתי בתפקיד חשוב בתחנת חשמל אבל בגלל שביקשתי לעלות לישראל רצו להעביר אותי לתפקיד ברמה נמוכה יותר. אני הייתי מומחה התחום שלי וזאת עוד סיבה שבגללה סורבנו פעם אחרי פעם. היה אז חוק ברומניה שאם אתה עוזב מקום עבודה, רק אחרי חצי שנה תקבל את הניירת שלך. אני עזבתי את חברת החשמל לתפקיד אחר ביאמרי, עיר על הגבול עם הונגריה. לא רציתי שיורידו אותי בדרגה לכן עזבתי בלי הניירת. בביאמרי הכרתי את אשתי לעתיד. כשאני כבר קיבלתי את ההיתר לצאת לישראל, היא עדיין לא קיבלה בגלל שהיא הגישה בקשה ביחד עם המשפחה שלה. אחרי שלושה חודשים היא גם עלתה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

מרומניה טסנו לאוסטריה, שם שהינו כמה ימים. כשנחתנו בארץ נסענו ללוד, ההורים שלי קיבלו שם דירה. אחרי שלושה חודשים הגיעה הארוסה שלי, היא הגיעה לרמלה. עברתי לגור יחד איתה ועם אמא שלה. כמה חודשים לאחר מכן התחתנו. הקליטה בארץ בסך הכול הייתה בסדר. הוריי שלי קיבלו דירה אבל אנחנו, הילדים, לא קיבלנו. כשהגעתי לישראל היה לי הלם תרבות. הפנים שראיתי היו שונות מכל הפנים שהכרתי עד אז. הכול נראה אחרת. במשך שבועיים לא יכולתי לצאת מהעיר. לא תיארתי לעצמי שיש בישראל כזה מגוון של פנים ותרבויות. אפילו הבגדים היו שונים מכל מה שהכרתי עד אז. לא ידעתי עברית

בכלל. התחלתי ללמוד עברית לבד. אחיותיי שעלו לפני לארץ, כבר נישאו. הן מעולם לא סיפרו לנו ממש על החיים פה. הקשר איתן היה די רופף. המשפחה לא הייתה מגובשת. מיד עם העלייה התחלתי לעבוד. ניגשתי למיונים בחברת אל על. הייתי אז בן 25. במשך שש שנים עבדתי באל על כאוסף כבלים. התפקיד לא מצא חן בעיני שכן הייתה לי השכלה של חשמלאי, למרות זאת שכנעו אותי לעבוד בתפקיד מספר חודשים. לבסוף עזבתי ועברתי לעבוד במפעל קרטונים בלוד. עבדתי שם 10 שנים. במקביל עבדתי במשרה חלקית במפעל ממול כי הם חיפשו עובד עם ידע באלקטרוניקה. לאחר שנתיים של עבודה במקביל עברתי לעבוד במפעל השני במשרה מלאה, למפעל קראו סופרא. קיבלתי פרס עובד מצטיין מטעם נשיא המדינה. כשהמפעל פשט את הרגל עברתי לעבוד במפעל קרטון בנתניה, ישראפייפר. בלעדיי המפעל לא היה קם מאחר שלא היה למפעל איש מקצוע שהוא מומחה לנייר או לקרטון. עבדתי שם שמונה שנים. אשתי בתחילה לא עבדה. מאוחר יותר היא עשתה קורס אחיות ועבדה עד הפרישה בבאר יעקב - בית חולים פסיכיאטרי.

יש לי שתי בנות ושני בנים. אחד הבנים גר בארה"ב ועובד שם. הגדול גר בישראל בשוהם, נשוי ויש לו שתי בנות ובן.

ראיון: יעל רוד סליטן
רמלה. נובמבר 2009

עריכה: קרן אלמוג